

LOREDANA IONAȘCU ANDREI

EMA ȘI ZÂNELE ÎNTELEPTE

*Dedic această carte fetelor mele,
Eva și Mara, care mă inspiră zilnic
și tuturor copiilor curioși.*

CĂLĂTORIA FETIȚEI CARE URA SOMNUL

Ema era o fetiță nici prea mare, nici prea mică, așa cum sunt toți copiii care se pregătesc să meargă la școală.

Avea părul lung, de culoarea castanelor și ochii mari și verzi. Era tare istețată și foarte curioasă, la fel cum sunt toți copiii de vârsta ei.

Avea prieteni mulți și îi plăcea să se joace cât era ziua de lungă. Chiar și noaptea s-ar fi jucat, dacă nu ar fi trebuit să se culce. Ema ura somnul. De fiecare dată când venea timpul de culcare, Ema protesta.

Într-o seară, după ce mama a terminat de citit pove-

tea, Ema a coborât din pat ca să-și caute câteva plușuri cu care urma să doarmă. Căutarea plușurilor era un motiv să mai tragă de timp și să întârzie mersul la culcare. În seara aceea însă, căutarea dură mai mult decât de obicei, pentru că Ema își dorea să doarmă cu Zâna Blau, un pluș cu chip de zână, cu rochiță albastră, pe care Ema îl primise în dar când împlinise 4 ani. De atunci, de fiecare dată când avea o dorință, alegea să doarmă cu Zâna Blau, pentru că știa că avea puterea să îi îndeplinească orice dorință.

– Există vreun motiv anume pentru care vrei să dormi cu Blau în noaptea aceasta? o întrebă mama, bănuind ceva.

– Da, mami, îmi doresc ca Blau să mă ajute, răspunse Ema, fericită că într-un final își găsisse zâna, sub un munte de plușuri.

– Asta înseamnă că ai o dorință nouă? zâmbi mama și o trase pe Ema mai aproape.

– Așa este! spuse Ema, sărind bucuroasă.

– Vrei să îmi povestești și mie despre dorința ta? Are legătură cu faptul că se apropie ziua ta de naștere?

– Mami, cred că știu ce îmi doresc să primesc, dar nu știu dacă există așa ceva, spuse Ema gânditoare.

– Ce anume, draga mea, ce îți dorești? Întrebă mama, curioasă să afle ce a mai născocit mintea Emei.

– Mi-aș dori o baghetă magică, răspunse fetița, cu ochii mari, încântată de dorința ei.

– O baghetă magică? Hmmm... Și pentru ce îți trebuie ție o astfel de baghetă? Ce-ai vrea să faci cu ea? Încercă mama să afle.

– Mi-aș dori o lume în care copiii nu dorm niciodată, spuse Ema fericită.

– Și de ce ai vrea tu să existe o lume în care copiii nu dorm? Crezi că niciunui copil nu îi place să doarmă? Întrebă mama, curioasă de părerea Emei.

– Normal că niciunui copil nu îi place somnul. Toate prietenele mele urăsc somnul. Este o pierdere de timp. Tu îți dai seama câte ore de joacă pierd eu când dorm?

– Dar nu sunt ore pierdute, draga mea. Dimpotrivă, sunt ore câștigate, spuse mama, simțind că urma să fie o seară lungă.

- Cum așa? Cum să fie ore câștigate, când eu nu mă pot juca și trebuie să stau în pat, să mă odihnesc.

- Odihna este foarte importantă pentru corpul și creierul unui copil, draga mea!

- Așa spui tu mereu, dar eu nu văd cum mă ajută pe mine somnul. Doar stau întinsă în pat, cu ochii închiși, iar când mă trezesc nu-mi amintesc să fi făcut ceva.

- Somnul te ajută să crești mare și sănătoasă!

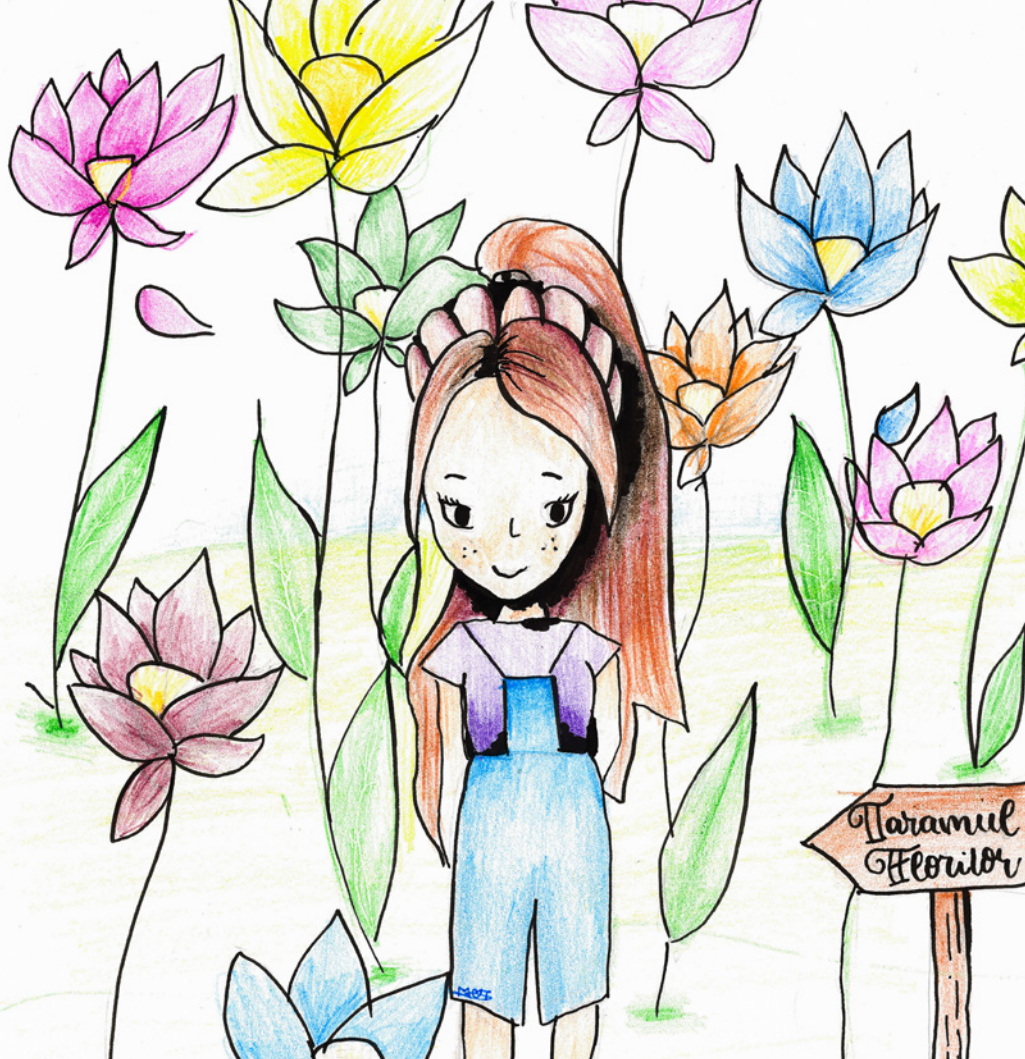
- Adică vrei să spui că dacă nu dorm, voi rămâne mică? Asta nu cred, spuse Ema foarte sigură pe ea.

- Dragă mea, acum este foarte târziu iar tu chiar trebuie să dormi, pentru că mâine mergi la școală și iar te vei trezi foarte greu de dimineață. Îți promit că mâine vom vorbi mai mult despre cât de important este somnul.

- Promiți, mami?

- Promit, micuța mea, răspunse mama și îi dădu Emei un pupic pe nas și unul pe frunte. Acum am să sting lumina, iar tu o vei îmbrățișa pe Blau și împreună veți păși în lumea viselor.

- Mami, dar nu vreau să visez ceva urât, spuse Ema.

Taramul
Floridor

- Ce dorință?
  - Dorința pe care ți-ai pus-o înainte să adormi.
  - Fii serioasă, spuse Ema, ce spui tu acolo, eu nu mi-am dorit niciodată să fiu mică.
  - Ți-ai dorit să primești o baghetă magică, cu care să poți alunga somnul din viața copiilor, o lămuri zâna.
  - Așa este, dar tot nu înțeleg de ce sunt mică, continuă Ema.
  - Vino cu mine, vreau să-ți arăt ceva! Zâna o urcă în spate și o așeză între aripi.
  - Ține-te bine, acum vom zbura!
- Ema se agăță de tulpina Zânei Floare și așteptă curioasă să vadă ce voia să îi arate Blau. Au zburat împreună o vreme, pe deasupra norilor, care păreau ghemotoace de vată de zahăr, printre avioane și păsări uriașe. Apoi, de acolo de sus, Ema a văzut munți cu crestele albe de zăpadă și capre negre, care zburdau fericite, bucurându-se de libertate. Au coborât și mai jos și au făcut salturi amețitoare prin lanuri întinse de lavandă.
- În scurt timp au ajuns în locuri care Emei i se păreau

dorit niciodată o lume plină de copii bolnavi.

– Dorința ta s-a împlinit și niciun copil nu a mai trebuit să doarmă niciodată. După o vreme, copiii au devenit atât de oboșiți încât nu au mai avut putere să se joace, să meargă sau să alerge. Au abandonat jucăriile, bicicletele, trotinetele și rolele, pentru că nu au mai avut putere nici măcar să le ridice de jos. Și-au pierdut interesul pentru joacă, nu au mai vrut să meargă în parcuri, pentru că erau mult prea oboșiți. Unii dintre ei începeau să plângă din senin, fără să li se fi întâmplat nimic, doar pentru că erau oboșiți. Au slăbit și s-au îmbolnăvit. Pentru că nu mai pot dormi, boala lor se vindecă foarte greu. Somnul i-ar fi ajutat să se vindece mai repede.

– Aș vrea să opresc totul, spuse Ema deodată, vreau să-mi schimb dorința. Nu-mi mai doresc o lume în care copiii nu dorm. Acum am înțeles că mama avea dreptate și că somnul chiar este foarte important. Mult mai important decât credeam eu. Mă poți ajuta, Blau? Mă poți ajuta să-mi schimb dorința? Vreau o lume în care copiii să doarmă! spuse Ema.

Mami, am înțeles de ce
este bine să dormi,
aam!

